

Nr 36

Socialförsäkringsutskottets betänkande i anledning av motioner om utvidgning av socialförsäkringen och om garanterad minimiinkomst.

Socialförsäkringsutskottet har i ett sammanhang behandlat följande två motioner, nämligen

1) motionen 1971:244 av herr Hermansson i Stockholm m. fl. (vpk), i vilken hemställs att riksdagen hos Kungl. Maj:t begär en utredning av förutsättningarna att införa en total (allmän) socialförsäkring, som täcker alla former av inkomstbortfall;

2) motionen 1971:708 av herr Hedlund m. fl. (c), i vilken hemställs att riksdagen hos Kungl. Maj:t begär en utredning om ett system med garanterad minimiinkomst samt om konsekvenserna av ett sådant system för den framtida socialpolitiken och de befintliga sociala förhållandena.

Motionerna

I motionen 1971:244 (vpk) hävdas att det är nödvändigt med en allmän översyn av hela socialpolitiken och socialförsäkringskomplexet i syfte att nå ett så vitt möjligt enhetligt system för alla former av socialpolitiska insatser. Bakgrunden till motionärernas resonemang är följande.

Varje vuxen människa skall ha rätt till arbete för att därigenom säkra sin egen försörjning. Men det finns olika former av inkomstbortfall, som sjukdom och arbetslöshet, och det finns grupper i samhället — barn, åldringar och svårt handikappade — som måste få sin försörjning tryggad till en större eller mindre del genom samhällets försorg. Olika former av socialhjälp finns för människor som av olika skäl inte klarar sin försörjning.

Ännu i dag finns rester kvar av den gamla fattigvårdsandan när det gäller socialhjälp. Därför tvekar många utanför socialbyråns dörr i stället för att uppfatta den hjälp de behöver i pressande situationer som en rättighet. Bland annat för att bryta denna inställning är ett enhetligt system nödvändigt att få fram. Det bör bli lika naturligt att få samhällets stöd att klara upp trängda situationer som det nu är att gå till försäkringskassan och få sin sjukersättning.

Beträffande frågan hur ett enhetligt socialpolitiskt system bör utformas anför motionärerna.

Det har i diskussionen kring dessa frågor talats om begrepp som sociallön, social minimistandard osv. Vår avsikt är inte att nu förorda någon speciell form utan att framhålla det i längden ofrånkomliga be-

hovet av en allmän socialförsäkring, som inkluderar alla sjukvårdskostnader (läkarbesök, tandvård, mediciner, glasögon etc.) och alla typer av inkomstbortfall. En sådan allmän socialförsäkring, finansierad via statsbudgeten (skattevägen, arbetsgivaravgifter, arbetstagares försäkringsavgifter) innebär minskad byråkrati, reducerar socialhjälsbehoven, eliminerar förödmjukelser i samhället och kan vara en del av en allmän politik för jämställdhet. En finansiering via statsbudgeten är också nödvändig för att ge alla samma möjligheter oberoende av bostadsort. Vi vet att det för närvarande finns olika bedömningar exempelvis av socialhjälsbehov mellan kommuner i landet. Även sådana olägenheter skulle alltså elimineras med ett enhetligt system.

I *motionen 1971:708 (c)* anförts att den omfördelning av kontanta inkomster mellan olika individer, som äger rum med samhällets medverkan, i princip sker på två vägar, genom skattesystemet och genom olika former av bidrag. Skattesystemet, särskilt den progressiva skatten till staten, har ofta betecknats som det effektivaste instrumentet för att åstadkomma ökad ekonomisk jämlikhet. Omfördelning med hjälp av beskattningen har emellertid givna begränsningar. Det är förhållandevis effektivt då det gäller att åstadkomma utjämning från toppen av inkomstpyramiden men inte lika användbart då det gäller att stärka de lägre inkomsttagarnas levnadsstandard. För dem har bidragssystemet blivit allt viktigare. Bidrag ger ur jämlikhetssynpunkt bättre möjligheter att placera inkomstförstärkningarna där de bäst behövs än vad en omfördelning enbart via skatterna gör.

I det ekonomiska och sociala trygghetssystemet finns enligt motionärerna vissa brister. De anför härom.

De socialförsäkringar och bidrag som i dag finns i vårt land bildar utan tvekel ett mycket förnämligt socialt trygghetssystem. Såväl själva strukturen med en lång rad skilda stödformer som det förhållandet att systemet byggts upp under lång tid har emellertid lett till ojämnheter. Dessa har enligt vår mening blivit allt påtagligare sedan de selektiva stödformerna under senare år fått ökad betydelse.

Den uppbyggnad som socialförsäkringssystemet nu har medför därför uppenbara risker för att samhällets stöd inte kommer dem till godo som bäst behöver detta. Vissa undersökningar tyder på att så verkligen också är fallet. Ett oenhetligt system medför bl. a. stora informationsproblem och risken för orättvisor blir stor. Principiellt viktigast är emellertid att ett sådant system inte kan täcka alla tänkbara behov, eftersom dessa inte kan preciseras i förväg.

Enligt motionärerna kan dessa brister rättas till i betydande grad om den fortsatta utbyggnaden av socialförsäkringssystemet och övriga sociala välfärdsanordningar mera medvetet riktas in på att stärka de förmåner som i första hand skall skapa en ekonomisk och social grundtrygghet, t. ex. folkpensioner, familjepolitiskt stöd osv. Inte minst viktigt är därvid att undersöka om respektive stödformer kan utvidgas till nya grupper, varvid behovet av socialhjälp skulle kunna minska.

På längre sikt bör strävan enligt motionärernas mening vara att åstadkomma någon form av garanterad minimiinkomst för alla, som

inte är i stånd att försörja sig själva genom arbete eller på annat sätt. Motionärerna fortsätter.

— — — I princip kan ett sådant system knytas antingen till skattesystemet, då det delvis får formen av s. k. negativ skatt eller utformas som ett bidragssystem ("folkbidrag"). Med hänsyn till att det är nödvändigt att bygga ut ett sådant system i etapper, torde den senare vägen vara den i praktiken lättframkomligaste.

En garanterad minimiinkomst innebär en samordning av åtskilliga av de i dag existerande bidragen eller försäkringarna, t. ex. sjukpenning, arbetslöshetsförsäkring och socialhjälp.

Därmed uppnås bl. a. att de sociala välfärdsanordningarna bättre svarar mot existerande behov, administrativ förenkling och mindre risker för godtycke. Genom att införa ett generellt system kan resurserna inom socialvården i ökad utsträckning koncentreras på rådgivande, förebyggande och rehabiliterande verksamhet, och förutsättningarna ökar för ett mera förtroendefullt samarbete mellan samhällets representanter och dem som behöver stöd. Den snabba utvecklingen på dataområdet bör kunna skapa möjligheter för ett smidigt och snabbt fungerande transfereringssystem.

Tidigare riksdagsbehandling

Vid 1969 års riksdag väcktes motioner med begäran om en allmän översyn av lagen om allmän försäkring. Ändamålet med en sådan översyn skulle vara att pröva hur man kunde vidga ramen för försäkringens funktion i trygghetssystemet. Prövningen skulle inte endast ta sikte på de försäkringsbehov som redan inryms i lagen utan även mot bakgrund av ett rationellt utnyttjande av försäkringssystemet och försäkringsadministrationens potentiella möjligheter avse andra och nya behov. I motionerna gavs en rad exempel på överväganden som lämpligen borde ingå i översynen.

Motionerna behandlades av andra lagutskottet i utlåtandet 2LU 1969:74. I detta framhöll utskottet att, om försäkringen även i framtiden skulle kunna fylla sin funktion som ett av de viktigaste instrumenten för genomförandet av generella trygghetsskapande åtgärder, det var nödvändigt att den kontinuerligt anpassades till den fortsatta utvecklingen i samhället. En sådan anpassning kunde ta sikte på förbättringar inom den nuvarande lagstiftningens ram men också inriktas på att utvidga, samordna och förenkla reglerna för närbesläktade förmåner på området för social trygghet. Enligt utskottets mening hade såväl regering som riksdag alltsedan den allmänna försäkringslagens tillkomst varit medvetna om dessa förhållanden. Ett kontinuerligt utredningsarbete hade ägt rum på socialförsäkringens område och pågick alltjämt. Efter en sammanfattande redogörelse för det pågående arbetet med översyn av den allmänna försäkringen och närliggande reglering på det sociala trygghetsfältet fortsatte utskottet:

Av den lämnade sammanställningen framgår att en mängd av de konkreta utredningsuppgifter som exemplifierats i motionerna och i en del

av remissyttranden redan är föremål för utredning eller överväganden i Kungl. Maj:ts kansli. Översikten ger också en god föreställning om den aktivitet som pågår att anpassa socialförsäkringssystemet till samhällsutvecklingen. Det är sannolikt att man förr eller senare tvingas till att såsom motionärerna önskar och en del remissinstanser uttalat göra en samordnande översyn av hela systemet. Vid en sådan skulle den framtida målsättningen för samhällets trygghetspolitik kunna tas upp till en bred och allsidig bedömning. Enligt utskottets mening är emellertid tiden ännu inte mogen för tillkallandet av en utredning med sådant uppdrag. Det pågående utredningsarbetet bör åtminstone i mera väsentliga avseenden slutföras innan man startar en ny med all sannolikhet omfattande och arbetskrävande översyn av hela socialförsäkringslagstiftningen. Motionärernas utredningsönskemål bör därför enligt utskottets mening inte i dagens läge föranleda någon åtgärd.

Utskottets hemställan att motionerna inte skulle föranleda någon åtgärd bifölls av riksdagen.

Vid 1970 års riksdag väcktes motioner med begäran om utredning om införande av ett system med garanterad minimiinkomst. Motionerna avslogs av riksdagen i enlighet med hemställan i andra lagutskottets utlåtande 2LU 1970:41. Till stöd för sitt ställningstagande hade andra lagutskottet anfört följande.

Det sociala trygghetssystemet bygger dels på generella stödformer avsedda att medföra en utjämning mellan olika grupper i samhället med hänsyn till inkomstförhållanden och försörjningsbörd, dels på särskilda trygghetsanordningar, som skall träda i funktion när den enskilde av någon anledning blir i behov av hjälp. Till den förra gruppen kan hänföras familjepolitiskt stöd såsom barnbidrag och statligt bostadsstöd. I gruppen av mera selektivt inriktade stödformer ingår exempelvis socialförsäkringar som sjuk- och arbetslöshetsförsäkringarna.

Samhällets trygghetsanordningar har byggts upp successivt under en lång följd av år, och vissa ojämnheter i systemet har av naturliga skäl inte kunnat undvikas. Sistnämnda förhållande bör emellertid inte överbetonas. De olika trygghetsanordningarna är i betydande mån samordnade, och exempelvis lagen om allmän försäkring med dess samordnade skydd vid sjukdom, moderskap, invaliditet och ålderdom innefattar ett generellt verkande skydd av mycket förnämligt slag. Trygghetssystemet bygger på tanken att ingen hjälpbehövande skall ställas utan samhällets skydd. Socialhjäpplagen innebär en yttersta garanti för att den enskilde inte skall lämnas utan bistånd, om han är i behov av hjälp och inte fångas upp av andra skyddsanordningar inom social- och arbetsmarknadspolitik.

Utskottet är skeptiskt till de förslag som lagts fram att man helt eller delvis skall avlösa vårt nuvarande socialpolitiska system med någon form av generellt verkande inkomsttrygghet. Förslagen är alltför diffusa för att man skall kunna göra en bedömning av verkningarna. De angivna fördelarna är ingalunda odiskutabla. I den mån förslagen endast innebär införande av grundtrygghet upp till en viss nivå kan man inte avstå från påbyggnadsanordningar av i princip samma slag som de vi f. n. har. Mot den bakgrunden måste de påstådda administrativa vinsterna bli begränsade.

Den i motionerna redovisade argumenteringen har inte övertygat utskottet om att man skall överge de metoder som hittills använts för att ge den enskilde ett så fullständigt socialt skydd som möjligt. Den stora fördelen med ett system med selektiva och differentierade stödformer är att man på ett ändamålsenligt sätt kan styra hjälpen till de grupper eller till de enskilda som är i behov därav. Utskottet anser att man bör fortsätta med det nuvarande systemet med samordnade åtgärder inom social-, familje-, utbildnings-, arbetsmarknads- och skattepolitiken. Det synes också vara möjligt att inom ramen för socialhjälp-lagen nå fram till en ordning, som i viss mån kan tillgodose det syfte som ligger bakom motionerna. I det sammanhanget kan det pekas på ett förslag som socialförvaltningen i Stockholms stad lagt fram om nya riktlinjer för utgivande av socialhjälp. Förslaget innebär enligt förvaltningen fastställande av en klart uttryckt ekonomisk minimistandard för samtliga stadens invånare.

Frågan om en garanterad minimiinkomst för alla medborgare genom ett system med s. k. negativ skatt har diskuterats i riksdagen vid upprepade tillfällen. Ett sådant system, som ursprungligen aktualiserats i USA, innebär att alla under en viss inkomstnivå är fritagna från inkomstskatt och tillförsäkrade ett kontant bidrag, som efter prövning i samband med inkomsttaxeringen utgår med maximalt belopp till den, som saknar egen inkomst, och med reducerat belopp till den, vars inkomst understiger den för alla fastställda inkomstnivån.

På hemställan av bevillningsutskottet avtog riksdagen förra året motioner med begäran om utredning av möjligheterna att införa negativ skatt (BeU 1970:40). Införandet av en garanterad inkomst i form av negativ skatt kunde inte ske utan en omprövning av hela socialpolitiken. Systemet var förenat med betydande svårigheter och det individuella behovet av andra samhälleliga åtgärder än kontanta bidrag kunde, om reformen genomfördes, likväl kvarstå. Från beskattningssynpunkt kunde invändas att förslaget om negativ skatt krävde en fullständig omprövning av det skatterättsliga inkomstbegreppet. En sådan skatt skulle också medföra i det närmaste oöverstigliga kontrolltekniska och administrativa svårigheter. Kravet på en garanterad minimiinkomst kunde enligt bevillningsutskottets mening enklare och bättre tillgodoses inom ramen för den nuvarande social- och skattepolitiken än genom ett system med negativ skatt.

I betänkandet SkU 1971:18 har skatteutskottet — i anledning av motioner med nytt krav på utredning av frågan om negativ skatt — uttalat att några nya omständigheter inte framkommit som borde föranleda annan ståndpunkt i frågan än den som intogs av riksdagen förra året.

Utskottet

I motionen 1971:244 hemställs om utredning av förutsättningarna för införandet av en allmän socialförsäkring, som skall täcka alla för-

mer av inkomstbortfall. En sådan försäkring skall trygga försörjningen för barn, åldringar och handikappade samt ersätta förlust av inkomst vid sjukdom och arbetslöshet. Finansieringen föreslås ske via statsbudgeten.

I motionen 1971:708 begärs utredning av frågan om garanterad minimiinkomst. En inkomst av detta slag skall utgå till alla som inte är i stånd att försörja sig själva genom arbete eller på annat sätt. Ett sådant system med folkbidrag skulle enligt motionärerna leda till en samordning av åtskilliga nuvarande trygghetsanordningar, såsom sjukförsäkring, arbetslöshetsförsäkring och socialhjälp. Man skulle vinna en bättre anpassning till existerande hjälpbehov, administrativ förenkling och minskade risker för godtycke. Socialvårdens resurser skulle frigöras och i ökad omfattning kunna koncentreras på rådgivande, förebyggande och rehabiliterande verksamhet.

Frågor av det slag som tas upp i motionerna har behandlats av riksdagen vid tidigare tillfällen. Vid 1969 års riksdag väcktes motioner med yrkande om en allmän översyn av lagen om allmän försäkring. Syftet med en sådan översyn skulle vara att pröva hur man kunde vidga ramen för försäkringens funktion i trygghetssystemet. Riksdagen framhöll att det var nödvändigt att kontinuerligt anpassa socialförsäkringarna till utvecklingen i samhället dels genom förbättringar inom den nuvarande lagstiftningens ram, dels genom utvidgning, samordning och förenkling av reglerna för närbesläktade förmåner på området för social trygghet. Sådan reformverksamhet hade pågått successivt och pågick alltjämt. I själva verket rådde stor aktivitet att anpassa socialförsäkringssystemet till samhällsutvecklingen. Riksdagen uttalade att man sannolikt förr eller senare tvingades till att göra en samordnande översyn av hela försäkringssystemet, varvid den framtida målsättningen för samhällets trygghetspolitik kunde tas upp till en bred och allsidig bedömning. Tiden var emellertid inte mogen för tillkallandet av en utredning med sådant uppdrag. Motionerna avslogs därför.

Enligt socialförsäkringsutskottets mening saknas anledning att frånga den bedömning som gjordes av 1969 års riksdag. Alltjämt pågår ett intensivt utredningsarbete på socialförsäkringsområdet. Utskottet vill som exempel peka på utredningen om tandvårdsförsäkring, sjukpenningutredningen, pensionsålderskommittén och den i år tillkallade utredningen om översyn av yrkesskadeförsäkringen. På angränsande områden märks bl. a. familjepolitiska kommittén, socialutredningen och den i år avslutade KSA-utredningen, vars förslag om försäkring och annat kontant stöd vid arbetslöshet f. n. övervägs i Kungl. Maj:ts kansli. Detta utredningsarbete bör i väsentliga delar slutföras och prövas innan man tar upp frågan om utredning av en allmän socialförsäkring av den typ som skisseras i motionen 1971:244. Utskottet kan således inte tillstyrka bifall till det utredningsyrkande som framställs i denna motion.

Frågan om garanterad minimiinkomst prövades av 1970 års riksdag. På hemställan av andra lagutskottet avtog riksdagen motioner med samma yrkande som motionen 1971:708. I det föregående har återgivits de skäl som andra lagutskottet anförde för ett sådant ställningstagande. I årets motion har inte åberopats någon omständighet som enligt socialförsäkringsutskottets mening bör föranleda riksdagen att intaga annan ståndpunkt i frågan. Utskottet avstyrker därför bifall jämväl till utredningsyrkandet i motionen 1971:708.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa

- 1) att motionen 1971:244 inte föranleder någon riksdagens åtgärd,
- 2) att motionen 1971:708 inte föranleder någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 9 november 1971

På socialförsäkringsutskottets vägnar

TORSTEN FREDRIKSSON

Närvarande: herrar Fredriksson (s), Lundberg (s), Jonsson i Mora (fp), fröken Sandell (s)*, herrar Ringaby (m), Karlsson i Ronneby (s), Magnusson i Nennesholm (c), fru Håvik (s), herrar Mundebo (fp), Nordberg (s), Björck i Nässjö (m), Marcusson (s), fröken Pehrsson (c), herrar Hermansson i Malmberget (vpk) och Andersson i Nybro (c).

* Ej närvarande vid betänkandets justering.

Reservationer

A) vid utskottets hemställan under 1) av herr Hermansson i Malmberget (vpk) som ansett

dels att det avsnitt av utskottets yttrande som börjar på s. 6 med orden "Enligt socialförsäkringsutskottets" och slutar på s. 7 med "i motionen 1971:708" bort ersättas med text av följande lydelse:

"Enligt socialförsäkringsutskottets mening förefaller det emellertid nu nödvändigt att utreda förutsättningarna att införa en allmän socialförsäkring av det slag som skisseras i motionen 1971:244. Det utredningsarbete som pågår på socialförsäkringsområdet är inriktat på enskilda delar av detsamma, som t. ex. utredningen om tandvårdsförsäkring, sjukpenningutredningen, pensionsålderskommittén och den i år tillkallade utredningen om översyn av yrkesskadeförsäkringen. Liksom familjepolitiska kommittén, socialutredningen och den i år avslutade KSA-utredningen behandlar dessa väsentliga delar av socialpolitiken. Men vilka förslag dessa än kommer med så kan resultatet inte bli annat

än dellösningar. Det riktiga måste vara att nu pröva förutsättningarna för en ny inriktning av hela detta arbete och komma fram till en klar målsättning och ett såvitt möjligt enhetligt system för alla former av socialpolitiska insatser.

Socialförsäkringsutskottet delar också den i motion 1971:244 framförda meningen att en sådan allmän socialförsäkring skall finansieras via statsbudgeten. Ett sådant tillvägagångssätt är nödvändigt inte minst för att åstadkomma jämställdhet för alla människor, oavsett boendeort.

Däremot anser sig utskottet inte nu böra förorda någon speciell form, som t. ex. sociallön, social minimistandard eller dylikt. Utskottet kan därför inte ansluta sig till det i motionen 1971:708 framförda utredningsyrkandet om garanterad minimiinkomst.

Riksdagen uttalade år 1969 att det förr eller senare måste göras en samordnande översyn av hela försäkringssystemet. Insikten härom och erfarenheterna av den hittills förda debatten om socialvärden som helhet och i enskilda delar gör att utskottet ansluter sig till den i motionen 1971:244 framförda uppfattningen att det behövs en allmän socialförsäkring som inkluderar alla sjukvårdskostnader och alla typer av inkomstbortfall. Utskottet tillstyrker följaktligen det i denna motion framställda utredningsyrkandet.

dels ock att utskottet bort hemställa

- "1) att riksdagen med bifall till motionen 1971:244 hos Kungl. Maj:t hemställer om utredning av förutsättningarna att införa en allmän socialförsäkring, som täcker alla former av inkomstbortfall, i enlighet med vad utskottet anfört".

B) Vid *utskottets hemställan under 2)* av herrar Jonsson i Mora (fp), Magnusson i Nennesholm (c), Mundebo (fp), fröken Pehrsson (c) och herr Andersson i Nybro (c), som ansett

dels att det avsnitt av utskottets yttrande på s. 7 som börjar med orden "Frågan om" och slutar med "i motionen 1971:708" bort ersättas med text av följande lydelse:

"Det socialförsäkringsskydd och kompletterande bidragsskydd som i dag finns i vårt land utgör i flera avseenden ett gott socialt trygghetssystem. Till detta har bl. a. bidragit att systemet anpassats till utvecklingen i samhället. En sådan anpassning pågår alltjämt. Ett flertal utredningar är således f. n. sysselsatta med att pröva förslag till förbättringar av olika delar av socialförsäkringsskyddet. Någon utredning med uppgift att göra en samlad översyn av hela systemet är däremot inte verksam.

Som framhålles i motionen 1971:708 är riskerna — trots vårt omfattande trygghetssystem — alltjämt stora för att betydande grupper, oftast de sämst ställda, skall hamna utanför både välfärdsstegringen och den ekonomiska utjämning, som i första hand borde komma dessa

sistnämnda grupper till godo. Samtidigt är svårigheterna att åstadkomma en ekonomisk grundtrygghet för denna heterogena grupp uppenbara.

Allmän enighet råder om att det sociala trygghetssystemet på sikt bör förstärkas. Då de olika trygghetsanordningarna har byggts upp successivt under en lång följd av år har det av naturliga skäl inte heller gått att undvika vissa ojämnheter i systemet. Detta förhållande skall givetvis inte överbetonas. Utskottet vill dock understryka nödvändigheten av att ansträngningar sätts in för att genom en bättre samordning mellan de nuvarande socialförsäkringsgrenarna eller på annat sätt komma till rätta med de här påtalade bristerna. Därvid uppkommer bl. a. frågan om möjligheten att införa någon form av garanterad minimiinkomst för alla. Syftet med en sådan generell trygghetsförsäkring skulle också vara att förbättra den ekonomiska situationen för de sämst ställda i samhället. Direkta inkomstöverföringar är den enda möjliga metoden för att bistå dessa. Den sannolika höga andelen indirekt skatt även på lång sikt skärper kravet på en garanterad inkomst.

Olika system kan därvid tänkas. Genom att bygga på skattesystemet med någon form av s. k. negativ skatt kan man komma ett steg på vägen. Inte heller då blir emellertid systemet fullkomligt. De som helt saknar beskattningsbar inkomst kommer således att lämnas utanför. Det finns därför skäl att låta övervägandena även omfatta någon form av garanterad minimiinkomst. En sådan lösning kräver emellertid en fullständig jämförbarhet mellan olika inkomstbelopp. För att få en möjlighet att överblicka de verkliga behoven torde därför en mängd nu icke skattepliktiga inkomster få lov att göras skattepliktiga och en beloppsmässig justering ske i anslutning därtill.

Både tekniskt och ekonomiskt erbjuder också frågan betydande svårigheter. Det ligger därför i sakens natur att den måste ses i ett långt perspektiv. Samtidigt har den en sådan vikt, att det omfattande och säkerligen tidskrävande utredningsarbete, som måste föregå en sådan reform, icke bör uppskjutas utan snarast möjligt igångsättas. En viktig del av detta utredningsarbete måste vara att tillgodogöra sig utländska rön och erfarenheter av liknande system. Utskottet tillstyrker alltså det i motionen 1971:708 framförda yrkandet om utredning om ett system med garanterad minimiinkomst samt om konsekvenserna av ett sådant system för den framtida socialpolitiken och de befintliga sociala förmånerna."

dels ock att utskottet bort hemställa

"2) att riksdagen med bifall till motionen 1971:708 hos Kungl. Maj:t hemställer om utredning angående ett system med garanterad minimiinkomst i enlighet med vad utskottet anfört".

